

מלכת הצעדה 1966

היום, קרא מישהו לעברם, בשעה שהיו שקועים בחיפושים נואשים. הצלם הלך לראות את הסגן מחליהם. סגן הוא באמת היתה, אבל בשוכ פנים לא מלכה.

מישהו הציע להם לנסות אצל סגן אחרת, מהנח"ל, אבל הסגן מהנח"ל התאימה בי דיוק כמו הסגן הקודמת.

בחורה אחת טובת-לב הציעה את החברה שלה, ואם לא, או שיבחרו בה. "אני אולי לא כל כך יפה", היא הזהירה את העיתונאים, "אבל כשאני מאופרת טוב אני נראית לגמרי לא רע. כל מי שמסתכל עלי אימר את זה."

לצלם לא היה זמן לשאול את כל מי שמסתכל עליה, או הוא הסתכל בעצמי. הוא חשב אחרת מכולם, מסתבר.

הצלם והכתבים התרחקו מהקבוצות ה"מאורגנות, עזבו את גודי החי"ן החינניים, והתחילו לחפש בעיניים בוחנות בין הבנות. ואז, בין צועדי זקק ודג, הם גילו דמות שהיתה גבוהה משכמה ומעלה מכל השאר.

הצוות התקרב אל הדמות, ונראה היה להם שהם נמצאים בתוך סרט פירסומת של הקרן הקיימת. כי הדמות שהם ראו כרחוק היתה בחורה אשר התנשאה לגובה של מטר שמונים, הראש המורם שלה היה מוקף תלתלים שובבים, הרגליים הארוכות שלה היו מוקפות בנעליים צבאיות גבוהות, ביד הימנית שלה היא החזיקה ענף, ובידה השמאלית היא החזיקה בחור בלונדי, יפה פה, עם דגלי-שריון ביד.

ואם התמונה הזאת לא לקוחה מן הקרן הקיימת, אז מאיפה היא לקוחה?

★ ★ ★

בידור לחופשי

אחרי בידור קצר התגלה שהבחורה שמה דיצה חלוח, ולא רק שהיא מסיימת בכל תוקף להיות מצולמת, היא גם מסרבת לספר את תולדות-חיייה מאז נולדה, ואת מה שהיא אהבת ר/או שונאת, וגם לא רוצה להרדע לעולם מה היא חושבת על כל מיני דברים, ועל החיים, ובכלל, ואת בחורה שאינה מעוניינת להתפרסם בכל צורה שהיא.

דיצה חייכה בשניים לבנות ונוצצות, כשיי אפה הסולד ופניה הנקיים מכל איפור מתי רוממים בגאוה גועית: "אני גם לא מוכנה לענות על שאלות כמו מה השאיפות שלי בחיים או דברים כאלה. אני לא הייתי, ורא מתכוננת להיות, נערת-זוהר שמראים עליה באצבע ברחוב."

בכל זאת נודע שהיא צלמת בצבא, הנמי צאת עכשיו בחופשה, ולא מצאה דרך מבי דרת יותר לבלות את אותו החופש מאשר להשתתף בצעדה השתיים-עשרה ולהיבחר למלכה הבלתי-מעוררת שלה.

★ ★ ★

הציונים בדרך

יא ישראלית עם עבר ארוך: היא דור חמישי בארץ, והמשפחה שלה היא אחת המשפחות הוותיקות והמיוחסות בחיפה. אבי המשפחה עובד בפזוג, אבל העתיד שלה עדיין לוטה בערפל. יש לשער שהוא יקרה באוניברסיטה של ירושלים. עדיין לא ידוע באיזה מקצוע. כנראה סוציולוגיה, או אולי פסיכולוגיה.

על העבר האישי שלה אפשר לדבר ביתר קלות, למרות שהוא לא ארוך ביותר. היא הגיעה השנה לגיל תשע-עשרה. לאחר שר הספיקה לסיים את בית-הספר הריאלי חלק משרותה הצבאי, וארבע צעדות. היא צעדה עם הגדנ"ע, צעדה עם הצבא, בשנה שעברה היא צעדה עם קורס מ"כיות והשנה היא כבר, בדרך השם, מ"מית — אבל צועדת לבד.

למען הדיוק — היא התחילה לצעוד לבד, במשך הדרך היא צירפה אליה את הבהור שלידה. היא השיגה אותו בדרך פשוטה מאוד, כפי שהיא מספרת: "בשנה שעברה,

צעדה השתיים-עשרה במספר החלה. קבוצות קבוצות, צבעוניות ולא צבעוניות, הסתדרו בסך, כדי לעלות בצוותא לירושלים.

כרגיל, היה הנוף הצועד שוקק בחור רות ככובעי-טמבל, ככובעי-חאקי, בי כובעים כחולים ואדומים, שלא שימשו את נושאותיהם, משום שהיום הראשון של ה"צעדה החל תחת שמים אפורים מאוד, ללא שום קרן-שמש.

הצועדים היו במצב-רוח מרומם, כמו בכל אחת-עשרה הצעדות שקדמו לזאת. כי כמו בכל שנה, היו כולם סקרנים לדעת מי היא הצועדת שתומלך עלידי העולם הזה למלכת הצעדה.

בשידורי רדיו מיוחדים, בהם נמסרו פריסות-שלום לצועדים ולצועדות, היתה ה"ברכה העיקרית: "שתגיעי בשלום לירושלים, ושתיבחרי למלכת הצעדה."

★ ★ ★

מושכמה ומעדה

כ"תבי "העולם הזה", מלחיים בצלם, יצאו לשטח, להפש את המלכה. המשיי מה היתה קשה למדי, משום שהמלכה היתה הבויה היטב בין אלפי בחורות שלא היו מלכות.

"תלכו תסתכלו על הסגן הזאת מחיל-

הנעל השלופה דיצה צעדה במהירות, וסיימה את המסע הארוך עם הצועדים הראשונים. "זה לא קשה", אמרה, "בשבילי זה כמו סיול בוקר". כהוכחה שלפה את נעלה להראות שלא קיבלה יבלות על הרגליים.

פרח בין סביונים: דיצה נחה בים הצהוב והירוק ליד המחנה